

# ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ


[www.narodnopozoriste.rs](http://www.narodnopozoriste.rs)

Издаје Народно позориште у Београду

СТЕВАН ЈАКОВЉЕВИЋ

## СРПСКА ТРИЛОГИЈА

ПО РОМАНУ СРПСКА ТРИЛОГИЈА НАПИСАЛИ МИОДРАГ И СВЕТОЛИК НИКАЧЕВИЋ

РЕДИТЕЉ СЛАВЕНКО САЛЕТОВИЋ

ПРЕМИЈЕРА 22. НОВЕМБАР | ВЕЛИКА СЦЕНА

ПОЧЕТАК НОВЕ, 145. СЕЗОНЕ, ОБЕЛЕЖИЛЕ ТРИ УСПЕШНЕ ПРЕМИЈЕРЕ

## Дан се по јутру познаје

Д а је повратак „Даме с камелијама“, после готово пола века паузе, био више него одличан репертоарски потез, било је јасно већ 1. октобра на премијери те представе којом је званично почела 145. сезона. Ово извођење, између осталог, остаће упамћено и по томе што је приређено у част драмске уметнице Мире Ступице, поводом њеног 90. рођендана. Славну глумицу, некадашњу првакињу Народног позоришта и најбољу глумицу 20. века, гледаоци су поздравили бурним аплаузом. Скоро идентична ситуација је виђена и на крају ове класичне мелодраме, пуне емоција и топлине, када гледаоци нису штедели дланове према комплетној уметничкој екипи коју су у улогама Маргарите Готје и Армана Дивала предводили Марија Вицковић и Милош Биковић.

„Ова представа је веома важна зато што покреће нека суштинска питања на која би, свако појединачно, требало да пронађе одговор и разлог зашто у животу нешто ради на овај или онај начин“, сматра редитељ Радивојевић који је остале улоге поверио Небојши Дугалићу (Жорж Дивал), Стели Његковић (Приданс), Калини Ковачевић (Нанин), Димитрију Илићу (Варвиљ), Александру Ђурици (Гастон Рије), Слободану Бештићу (Гроф де Жире), Милени Ђорђевић (Нишета), Лепомиру Ивковићу (Густав) и Бојани Стефановић (Олимпија). „Представа је играна у част Мире Ступице, а глумци нове генерације заслужују да играју и у своју част. Овде они освајају реализам без произвољности... Ко је дошао по сузе, мораће да гледа ‘Даму’ још који пут“, поручила је, између осталог, у свом осврту емитованом

*Ако је судити по свему ономе што је на обе сцене Народног позоришта у Београду виђено у претходних неколико недеља, ова сезона би могла да буде веома успешна. Пуне сале, задовољна публика, али и критика, само потврђују да је Национални театар од самог старта ставио до знања свима да је ово Кућа у којој уметнички чин увек мора да буде на првом месту.*

у Другом дневнику, критичарка РТС-а, Бранка Криловић.

Речи хвале, емитоване на Јавном сервису, чули смо и неколико дана касније у прилогу њене коле-

гинице Марине Николић емитованом поводом светске праизведбе опере „In hoc signo“ (Под овим знаком), одржане 8. октобра на Великој сцени. „Ово је прва опера базирана на вери и као таква, свакако, заслужује своје место у историји музике“, оценила је она. Оперу, спреману по музици дон Марка Фризине, према либрету и у режији Дејана Миладиновића и под диригентском управом Дејана Савића, извели су солисти, Оркестар, Хор и Балет Народног позоришта у Београду. Критичарка НИН-а, Марија Тирић, указала је да ова опера „надахњује извођаче на изузетан ангажман и врхунско извођење“. Према њеном мишљењу, посебно упечатљива уметничка остварења донели су Вук Зекић (Ухода), Ненад Јаковљевић (Публије), Драгољуб Бајић (Еусебије), Јанко Синадиновић (Гале-

ПОЗОРИШНЕ  
НОВИНЕ

Вечерње  
НОВОСТИ

ПОПУСТ

ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ

20%



YUGOROSGAZ



## НАГРАДЕ ЗА ЖИВОТНО ДЕЛО



Награде за животно дело у 2013, које додељује Удружење балетских уметника Србије, уручене су 23. октобра истакнутим уметницима Народног позоришта, примабалерини Душки Драгичевић и прваку Балета Константину Тешеи. У образложењу председништва УБУС-а, између осталог, наведено је „да су оба уметника својим трајањем и многобројним улогама оставила запажен траг у домену уметничке игре код нас“. Признања су уручена на свечаности одржаној у фоајеу Друге галерије Народног позоришта у Београду.

М. Б.

## У ОДАБРАНОМ ДРУШТВУ



Издавачка кућа „Арбон“ из Сиднеја, недавно је објавила луксузно опремљену књигу „Great, Grand and Famous Opera Houses“ у којој је заступљено и Народно позориште у Београду. Осим нашег театра, у књизи су, из Источне и Југоисточне Европе, представљене још само националне опере из Чешке, Мађарске и Пољске, као и Бољшој театар из Москве. Сарадњу са аустралијским колегама из „Арбона“, остварила је Издавачка делатност Народног позоришта.

М. Б.

## ОВАЦИЈЕ „ХЕНРИЈУ“ У АРАДУ



Наш драмски ансамбл је 13. октобра, представом „Хенри Шести“, отворио 19. интернационални фестивал класичног театра у румунском граду Араду. На крају представе, одушевљена публика је у препуној сали наградила београдске уметнике десетоминутним стојећим овацијама. Током боравка у Араду, успостављен је контакт са управом Позоришта класике „Јоан Славић“ и договорено је потписивање Протокола о сарадњи.

Р. П. Н.

Р. П. Н.

## УСПЕХ У НЕМАЧКОЈ



Маестро Дејан Савић је недавно наступио са реномираном Севернонемачком филхармонијом у Роштоку. Престижни немачки ансамбл је надахнуто извео дела Чајковског, Глинке, Дворжака, Сметане и Јоханеса Брамса (на „бис“). Савић је позван да током сезоне наступи и у Градском театру у Роштоку, где је Севернонемачка филхармонија резидентни оркестар за све оперске и балетске представе.

Р. П. Н.

## НАСТАВАК СА НАСЛОВНЕ СТРАНЕ

рије), Наташа Јовић Триивић (Хелена) и Марко Калајановић (Константин). „Чланови ансамбла Опере, предвођени Дејаном Савићем, функционишу беспрекорно... Виртуозно конципиран либрето тече динамично, те омогућава композитору да одиста начини велику фреску од 15 слика...“, каже она и закључује да је ово дело „поред уметничких квалитета, својеврсни залог афирмисању вредности хришћанске културе“.

Четири дана касније, 12. октобра, уследила је још једна премијера, прва у овој сезони на Сцени „Раша Плаовић“. Реч је о црнохуморном комаду Жељка Хубача „Бизарно“, припремљеном у ко-

убиства и самоубиства, трауме, зависности, сексуално злостављање и експлоатација жена, деструкција и самодеструкција, историјско и географско наслеђе и предодређење, кроз катаклизмично осећање безнађа у свакодневном животу и односима.

и кос, са метафоричким значењем пада, али оптимистички обојеног (сценограф Дарко Недељковић). Бучна музика трубача је у корену ритуала ужаса, она као да диктира зверско понашање ликова, чиме се алудира на ужас утицаја политички искривљене националистич-



продукцији са Шабачким позориштем у којем је, такође са великим успехом, премијерно изведен 1. октобра. После нешто више од сат и 40 минута надахнуте игре, београдска публика је громогласним аплаузом наградила глумачку екипу у којој су Игор Ђорђевић (Мар-

Критичарка „Политике“ Ана Тасић, у свом осврту, између осталог, наводи да су „за врло позитиван утисак о овој црнохуморној представи највише заслужни изузетни глумци. Они су утрчавали из лика у лик и посвећено градили психолошки веродостојне портре-

ке реторике (композитор Срђан Марковић)“. Критичарка „Програма 202“ Радио Београда Александра Гловацки, оценила је да је „Бизарно“ представа која се обавезно мора погледати и посебно апострофирала глумачке креације Игора Ђорђевића и Николе Ву-



тин, Ричи, Дејан), Никола Вујовић (Биђа, Саша, Гага), Милош Ђорђевић (Воја, Милан, Бикса), Соња Милојевић (Катарина, Мајда, Светлана) и Сузана Лукић (Мина, Ксенија, Ива). У представи коју је режирала Снежана Тришић, на бизарно духовит начин се преламају језиви злочини, смрт, насиље,

те жртва пакла ратова деведесетих година, људе који су отишли у емиграцију или бесповратним путем насиља и криминала, при томе заиста виртуозно износећи многобројне потребне трансформације које фрагментарност текста и одвојеност прича захтевају. Сценски простор је потпуно бео-

јовића и закључила: „Одлична, потресна представа, готово без грешке, после које не можете да се не запитате – шта нам то би, шта смо то живели? А онда неминуовно следи и зашто? Јер, из ове временске перспективе, све то делује крајње чудно и настрано; управо – бизарно“. У осврту емитованом у Дневнику, критичарка РТС-а Бранка Криловић издава „добар комад“, „сјајну режију“ и „изванредну глуму“, наглашавајући да је у режији Снежане Тришић „Бизарно“ постао „комад нове снаге и смисла“ а да је за глумце „мало рећи да глуме пуном снагом, сто посто. Игор Ђорђевић иде и до сто десет“.

■ Микојан Безбрадица ■



ИНТЕРВЈУ | МАРИЈА ВИЦКОВИЋ

# Без лажне патетике

У кратком временском периоду Марија Вицковић је додала својој биографији још две значајне улоге. Прву је одиграла 1. октобра на премијери „Даме с камелијама“ по роману и драматизацији Александра Диме Сина, у адаптацији Жељка Хубача и режији Југа Радивојевића. У овом комаду, произведеном у Паризу давне 1852, наша саговорница је веома убедљиво одиграла комплексни лик несрећне куртизане, Маргарите Готје. Београдска премијера драме „Успаванка за Вука Ничијег“, настале по роману Ксеније Поповић у драматизацији Бојане Мијовић и ре-



жији Ђурђе Тешић, у којој је Марија поверена главна женска улога, после фестивалске премијере у Будви, одржаће се сутра увече на Сцени „Раша Плаовић“.

„Даме с камелијама“ је изазвала неподељене симпатије публике, али и критике. Да ли сте очекивали такве реакције?

Да будем искрена, и јесам и нисам. С обзиром да сам, углавном, све време на сцени, пошто је Маргарита мотор представе, нисам могла да је видим како изгледа у целини, тако да нисам имала потпуни увид шта смо урадили. Међутим, кад сам погледала неке инсерте, схватила сам да то изгледа веома добро. Нарочито у визуелном смислу, а кад томе додамо и глумачку игру која је, ипак, главни адут представе, онда позитивне реакције дођу као нормална последица. Задовољни смо, углавном, како је протекла премијера, али на првој репризи смо доживели нешто чега ћемо се, заиста, се-

ћати веома дуго. Била сам у шоку. Наиме, током свих ових година колико се бавим глумом, такве оцације нисам доживела у позоришту. Ја, као појединац, и сама представља. Следећа два дана била сам под адреналином. Мелодрама представља делимично заборављен, а делимично свесно потиснут жанр. Не знам зашто је то тако... Можда нам је то донело ово отуђење које је саставни део времена у којем живимо.

**Лик Маргарите Готје за сваку глумицу представља озбиљан изазов?**

Обожавам ту улогу, чак могу да кажем да сам заљубљена у њу. Док сам је спремала, истраживала сам је на више поља. Рецимо, књигу сам прочитала три пута, гледала сам два пута филм са Гретом Гарбо у тој улози, пратила сам и неку серију... Онда сам осетила да ми је потребан мир. Пронашла сам га на Шолти. Морала сам да се осамим и концентришем како бих

Прво, била ми је интересантна та њена болест, јер је самом лику давала неку неуравнотеженост, неурачунљивост за друге људе, расцртаност... То ми је било инспиративно за игру, јер је она јако кокетна и сексипилна, а онда, самим тим, мора да постоји појачани еротски набој... Са друге стране, то је особа која је постојала. Потом, у питању је француски класик који мора да ти се допадне. Затим, тај комад се дуго није играо у Београду, па смо имали већу одговорност. Онда, прва асоцијација кад се помене Маргарита Готје је Грета Гарбо коју сви памте баш по тој улози... Дакле, неки параметри су већ били постављени.

**После Маргарите Готје, гледаћемо вас у још једној новој улози. Реч је о Клари, главној јунакињи представе „Успаванка за Вука Ничијег“...**

Та улога је потпуно другачија од Маргарите, али је веома инспиративна за игру. Мени је било посебно интересантно што је требало да је дочарам у два различита животна доба – као осамнаестогодишњакињу и као зrelu особу од 32 године. Такође, у самом комаду, свидело ми се то преклапање прошлости и садашњости. Клара је особа која није успела да испрати онога кога воли, да буде уз њега у тренуцима који су му били најтежи, и та кривица је прогања све време. Због тога се њен живот распада, а њена будућност не постоји.

**Роман и представа претендују да се баве питањима кривице и сумње у међуљудским односима, полагајем напуштене деце и односом друштва према њима. Треба ли због осећаја кривице заговорити сопствени живот?**

Тој деци из дома, самим тим што су тамо и што расту у таквом миљеу, дупло је теже да доносе праве одлуке и да себе погурају да иду правим путем у животу. Али, без обзира на све тешкоће на које људи наилазе, треба увек наћи снаге у себи и око себе да се покренеш даље. Не само да не треба себе осуђивати, него не треба осуђивати ни друге. Некако, морамо се ипак трудити да, и у себи и у људима око себе, првенствено тражимо добре стране. Јер, када смо огорчени и кад на себе и друге набацујемо осећај кривице, онда то не води никуда.

**Упркос свему, представа има оптимистичну поруку?**

Наравно. Има места за оптимизам, јер су сва та деца, упркос томе што су закинута и што су прошла кроз сав тај очај, ипак, остали људи. Из свега тога изашли су још већи и јачи.

■ Микојан Безбрадица ■

**Након прве репризе, редитељ ми је рекао да му је неко послао SMS поруку да је бар 300 људи плакало на крају. И, заиста, те вечери се десила потпуна катарза. То је оно што, можда, нисмо успели да постигнемо на премијери јер су оне, саме по себи, мало више стресне и самим тим не можеш да будеш толико опуштен, а у мелодрами, када је реч о емоцијама, мораш да будеш потпуно ослобођен и опуштен да би људе довели до таквог стања.**

дала максимум од себе. Улога Маргарите ме је окупирала у потпуности.

**Шта вас је посебно заинтриговало?**

## НОВЕМБАР 2013.

ИЗЛОЖБЕ

• ПРВА ПОСТАВКА  
аутор Зорица Јанковић

• МИРА СТУПИЦА – ГЛУМИЦА ВЕКА,  
аутор мр Ксенија Шукулјевић Марковић,  
изложба остварена у сарадњи са МПУС

АРТ ФАНТАЗИЈА  
15. 11 | 18.00

Јавно снимање емисије  
аутор Марина Стефановић

РАЗГОВОРИ

17. 11 | 18.30

МОЈ ХЕНРИ – у оквиру циклуса Лаза & Вил разговори у организацији Фондације „Лаза Костић“  
разговор са проф. др Зораном Пауновићем води  
Марина Милић Апостоловић

ОТВОРЕНА ВРАТА

23. 11 | 12.00

ПРОМОЦИЈЕ

28. 11 | 18.00

Светозар Рапајић

ДРАМСКИ ТЕКСТОВИ И ЊИХОВЕ ИНСЦЕНАЦИЈЕ

Издавачи Институт за позориште, филм, радио и телевизију ФДУ у Београду и Позоришни музеј Војводине

ВЕЧЕ ПОЕЗИЈЕ

30. 11 | 18.00

Стихове говоре драмски уметници Стела Ђетковић,  
Марија Вицковић, Небојша Кундачина и Иван Босиљчић

Музеј Народног позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

## БУДУЋИМ ГЕНЕРАЦИЈАМА

Гостујућа представа „Деветстопетнаеста – трагедија једног народа“, у копродукцији Крушевачког позоришта, Народног позоришта у Нишу и Центра за културу „Вук Караџић“ из Лознице, биће изведена у недељу 10. новембра на Великој сцени. Комад, по роману Бранислава Нушића, у драматизацији Спасоја Ж. Миловановића и режији Милана Нешковића, премијерно је изведен 28. јуна ове године у Крушевцу, у оквиру централне прославе државног обележавања Видовдана. Представа је одиграна на отвореној сцени



амфитеатра спомен-комплекса „Слободиште“ пред више од 4.000 гледалаца и уз присуство највиших представника Владе Републике Србије, Српске православне цркве и градова Крушевца и Ниша. Исписујући колективну и личну трагедију, Нушић роман започиње у јесен 1915, а завршава догађајима у зиму исте године, непосредно пре него су народ и држава, изнурени раговањем и страдањима, кренули у повлачење преко албанских и црногорских планинских врлети. Кроз судбине малих, обичних људи, Нушић је непоновљиво приказао ову непојамну трагедију српског народа, у спомен свима који су изгубили своје животе и за наук будућим генерацијама... У подели су Дејан Тончић, Марија Гашић Гајић, Бојан Вељовић, Небојша Вранић, Марија Видаковић, Биљана Јоцић Савић, Драган Маринковић, Предраг Миленковић, Никола Пантовић, Александар Михаиловић, Сања Крстовић, Дејан Цицмиловић, Маја Вукојевић, Александар Маринковић, Катарина Арсић, Марјан Тодоровић и Данило Петровић. Сценографију је урадила Весна Штрбац, костиме је креирала Драгица Лаушевић, а музику су компоновали Дивна Љубојевић и „Мелоди“.

М. Б.

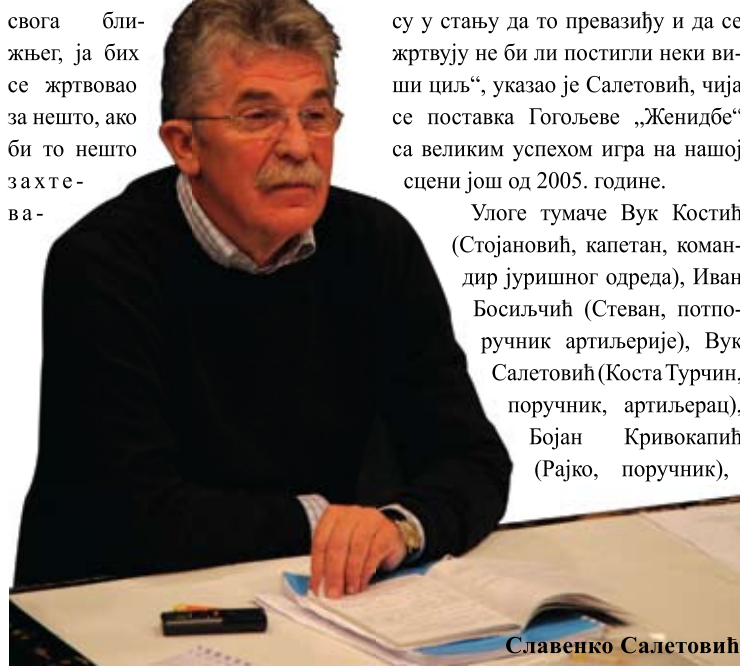


ПРЕМИЈЕРА ЗА ДАН ПОЗОРИШТА

## Хроника истинитих догађаја

Представа „Српска трилогија“, коју по роману Стевана Јаковљевића и драматизацији Миодрага и Светолика Никачевића, режира Славенко Салетовић, биће премијерно изведена на Великој сцени 22. новембра, на Дан позоришта. „Ова представа је веома битна за Народно позориште зато што њоме улазимо у обележавање стогодишњице почетка Првог светског рата. У питању је велики државни пројекат у који ће, поред нашег, бити укључена и друга српска позоришта, уметничка удружења и институције, а све у циљу да на достојан начин буде апострофиран један од најславнијих периода наше историје“, казао је Спасоје Ж Миловановић, в.д. директора Дrame.

Редитељ је оценио да је Јаковљевић својом „Српском трилогијом“, први пут објављеном 1937, исписао странице „једног од најбољих



Славенко Салетовић

со свога ближњег, ја бих се жртвовао за нешто, ако би то нешто захтева-

ло то од мене...’ У овој причи нема сукоба ‘унутра’. У њој је сукоб са Богом и божјом вољом, са судбином, са злом... То су најбоље по-

су у стању да то превазиђу и да се жртвују не би ли постигли неки виши циљ“, указао је Салетовић, чија се поставка Гогољеве „Женидбе“ са великим успехом игра на нашој сцени још од 2005. године.

Улоге тумаче Вук Костић (Стојановић, капетан, командир јуришног одреда), Иван Босиљчић (Стеван, потпоручник артиљерије), Вук Салетовић (Коста Турчин, поручник, артиљерац), Бојан Кривокапић (Рајко, поручник),

Павле Јеринић (Драган, наредник), Миленко Павлов (Живорад, послани), Радован Миљанић / Бошко Пулетић (Пуковник), Андреја Маричић (Светозар, каплар), Зоран Ђосић (Трајко, редов), Слободан Степић (Милосав, редов), Милош Ђуровић (Станоје, редов), Стефан Бузуровић (Андреја, редов), Иван Збалањски (Радослав, поднаредник), Вахид Џанковић (Спасоје, редов), Борисав Миљковић (Фрулаш) и Никола Радека (Дромбулаш).

У ауторском тиму су и драматург Славко Милановић који је са Салетовићем и коаутор адаптације, сценограф Борис Максимовић, ко-сценограф Тијана Траиловић, костимограф Катарина Грчић Николић, композитор Миролуб Аранђеловић Расински, сценски говор поставља др Љиљана Мркић Поповић а сценски покрет Ферид Карајица, док дизајн звука потписује Владимир Петричевић.

■ Микојан Безбрадица ■



европских антиратних романа. То је комад који нас, без срама, подсећа на неке вредности које су у овом тешком времену, некако, постале ‘пасе’. Нажалост, данас се мало и стидимо да кажемо: ‘ја сам национ, ја верујем, ја не крадем, ја волим

зиције трагетских структура. Ова представа има идејну претензију да нам укаже на то да су постојали неки сјајни људи који су нам оставили неки путоказ. Иако су били мали, болесни, уплашени и свесни опасности у којој се налазе, били

ТРОСТРУКИ ЈУБИЛЕЈ У ОПЕРИ

## Верди и једно од његових најпопуларнијих дела

У години обележавања двестогодишњице Вердијевог рођења, Опера слави још два јубилеја везана за овог ствараоца: пре сто година, 24. априла 1913, његов „Трубадур“ се први пут нашао на репертоару нашег националног театра, а прошле суботе, 26. октобра, најновија поставка овог дела је доживела 50. репризу.

Београдска премијера овог дела које је светску праизведбу доживело 19. јануара 1853. у театру Аполо у Риму, била је прва „велика“, целовечерња опера на

нашој сцени, изведена у декору и са посебно прављеним костимима, те неки театролози сматрају да тај датум означава рођендан наше Оперe (званичним почетком рада сматра се премијера опере „Мадам Батерфлај“, 11. фебруара 1920, када је формиран ансамбл Оперe, и када је отпочео континуирани рад). Мало је рећи да је у питању био херојски подухват: почетком те, 1912/13. сезоне, проглашена је мобилизација и пола уметничког и техничког особља је отишло, па је Позориште чак било принуђено да од 25. новембра до 25. децембра прекине рад, а диригент Ста-

**Т**вком читавог столећа, Вердијев „Трубадур“ је, може се рећи, непрекидно на репертоару Народног позоришта. Одиграна је, у извођењу наших солиста, Хора и Оркестра, 412 пута.

нислав Бинички и редитељ Александар Ивановић Андрејев, осим Драге Спасић и Рудолфа Фејфара, на располагању имају само – гласовно и музички обдарене глумце. Па ипак је, судећи по тадашњој, не баш благонаклоној критици, На-

ТРИ ПИТАЊА ЗА НЕЛУ МИХАИЛОВИЋ

## Кругови који се з

Након двадесет година на сцени Народног позоришта у Београду и бројних телевизијских серија и филмова, глумица Нела Михаиловић је ове године примила Награду „Царица Теодора“ на Филмским сусретима у Нишу. За улогу Мајке у филму „Лед“, сматрала је и пре награде да је круна њене каријере.

Награда „Царица Теодора“ је прошла тест времена, а у Нишу Вас је, поред глумачког жирија, и публика прогласила за најбољу глумицу.

Ово је моја прва самостална награда и утолико је мени изузетно важна. Важна је и зато што је дошла баш тад, за такав посао, посао који сам дуго чекала и којим сам задовољна, што је мени заиста, после толико времена у овом послу, јако битно – да ли сам ја задовољна или не, па тек онда сви остали. Награда „Царица Теодора“ има дугу традицију, а нарочито је узбудљиво што ту награду додељује жири који је увек састављен од глумаца. Драже ми је да од њих добијем награду него од жирија у којем нема мојих колега. За мене је круна тог 31. августа 2013. било то што се Награда „Царица Теодора“ поклопила са мишљењем публике, која ме је изабрала за најбољу глумицу Фестивала. Била сам срећна као дете, али то је сад иза

мене и некако је прошла та суфорија. Награда је спакована на неку полицу у мом стану и то је лепо, али се све наставило исто. Мислим да је значајно на тај начин третирање награде. Ако је то нешто што је резултат мог рада, труда и жеље да дам најбоље од себе, ако је награда та врста потврде, онда сам јако срећна. Прошло је месец и по дана, и то је већ далеко иза мене. И тако и треба да буде.

По завршетку ФДУ, 1994, тадашњи управник Народног позоришта Александар Берчек је целу вашу класу позвао у глумачки ансамбл. То је један од феномена савременог домаћег позоришта. Слично је, пре тога, било и са „Бојановим бебама“.

Баш по узору на „Бојанове бебе“, нас су тада звали „Берчекове бебе“. То је била огромна срећа, посебно из данашње перспективе младих глумаца, а лепо је што смо сви ми то поверење и оправдали. О нама се и данас говори на Академији и стварно уживам кад ми млади глумци, после двадесет година, кажу како причају о нашој „чувеној“ класи. Били смо специфични по томе што смо сви били из провинције. Мислим да је то једини пут у историји Факултета драмских уметности да у целој глумачкој класи нема никога из Београда. Сви смо тада стартовали заједно и остали чврсто на

**Ж**ири у саставу Владимира Стaменковић, Бурђија Цветић и Владимир Арсић, за најбољу представу на Фестивалу „Театар у једном дејству“ у Младеновцу, прогласио је наш „Женски оркестар“. Награду, коју је у име ансамбла примила Нела Михаиловић, после извођења ове представе 30. октобра, добитницима је свечано уручила Јасминка Прокић, помоћница председника Општине Младеновац.



# атварају

земљи, на своје две ноге, до дана данашњег.

## Како се то, у ствари, десило?

Остварили смо велики успех са нашим испитом на трећој години, који се звао „Играјмо комедије“ и састојао се из два дела: сцена из разних Шекспирових комедија и Молијеровог „Жоржа Дандена“. Наступили смо у јуну '93. на Великој сцени Народног позоришта. Сећам се да је било препуно гледалиште. То је био мој први професионални наступ и то на сцени Националног театра. Доживели смо овације, а док смо касније исте те ноћи, када се све завршило, седели са Берчком, он нам је рекао: „Од сада сте сви стипендисти Народног позоришта, а кад дипломирате, следеће године, бићете сви примљени“. Сви смо почели да радимо још током четврте године факултета, а нас петоро је ушло у агнажман – Борис Пинговић и нас четири девојке, Наташа Нинковић, Данијела Угреновић, Даниела Кузмановић Павловић и ја. Глоговац и Ђетковић су позвани у Југосло-



**Н**ела ће нам се ускоро представити у лику Софије у филмском омнибусу „Једнаки“, састављеном од осам филмских прича које је режирало осам редитеља, а које обрађују осам права детета дефинисаних према Повељи УН: „У том филму играм Софију, жену која је у детињству злостављана од стране оца, а када је постала школски психолог сусреће се са девојчицом која има исти проблем. Филм, чија се премијера очекује почетком 2014. се бави скретањем пажње на то колико насиља над децом има око нас и апелује да обратимо пажњу на дешавања у породици и у најближем окружењу.

венско драмско и изабрали да оду тамо, а Сергеј Трифуновић је остао слободни уметник до данас. А одмах '93. се десила и та представа,

„Укроћена горопад“, заиста чувена: по томе што се „висило са галерија“ и што је више од 120 пута играна на Великој сцени, а то је реткост

у кући са три ансамбла. Настала је на основу једне сцене из тог испита, тачније сцене у којој смо Сергеј Трифуновић и ја играли Петручија и Катарину. Премијера је била 14. децембра 1993, а представа је имала леп живот и дуго трајање и много нам је дивних тренутака донела. Режирао ју је наш професор Влада Јевтовић који је нажалост преминуо ове године, а његова жеља је била да сахрани после опела изговорим завршни монолог Катарине из те наше „Укроћене горопади“. Било је дирљиво, а ја сам осетила како се неки кругови у животу затварају и како све има своје.

■ Гордана Смуђа ■

## ГОСТ У БАЛЕТУ

# Ђузепе Пиконе

**У** Минкусовом балету „Бајадера“, у кореографији Габриеле Комлеве, 12. новембра 2013. главну мушку улогу, Солора, играће интернационална балетска звезда Ђузепе Пиконе, са нашом примабалерином Аном Павловић у улози Никије.

Пиконе је похађао Балетску школу Театра Сан Карло у Напуљу. Имао је само 12 година када га је Беле Менегати изабрао да наступи у улози младог Нижинског на светској премијери балета „Нижински“, са Карлом Фрачи и Владимиром Васиљевим. На позив Пјера Лакота се као солиста придружује Националном балету Нансија у шеснаестој години. Члан Енглеског националног балета у Лондону је од 1993. до 1997, када прелази у АВТ New York. Наступа у главним улогама у класичним, неокласичним и модерним балетима.

Са Нином Ананиашвили је наступио на светској премијери балета „Корсар“, када је био номиниран за престижнопризнање Интернационалне награде *Benois de la Dance*. Наступа као гостујући уметник у неколико значајних балетских компанија као што су: Краљевски балет из Лондона, Бостонски балет, Бољшој театар, Театар Опере из Рима, Бечка државна опера, Национални балет из Амстердама, Плесни театар из Лос Анђелеса, Национална опера из Букурешта, Кубански нацио-

нални балет, Национални балет из Бордоа, Балет СНГ из Љубљане, Македонска опера и балет, Театар „Сан Карло“ из Напуља, Веронска арена, Teatro Massimo из Палерма, као и на бројним међународним гала концертима и фестивалима. Балетски сајт „Плесни журнал“ (Giornale della Danza) га је 2012. прогласио уметником године. Од 2004. је

уметнички директор компаније Picone and The Giants of Ballet. Да подсетимо, „Бајадера“ је класично остварење које на свом репертоару је свака респектабилна балетска компанија у свету. Прво извођење овог дела је било 1877. године у Маријинском театру у Санкт Петербургу, а на нашој сцени се изводи у интегралној верзији. У представи учествује целокупни ансамбл Балета, а Оркестром диригује Ђорђе Павловић.

■ Бранкица Кнежевић ■



Све ове поставке су певане у преводу Милана Димовића. Последња премијера, на којој се први пут чуо оригинални либрето Салватора Камарана, на италијанском, била је 22. новембра 2001, у години када се обележавало сто година од смрти Вердија. Дириговао је маестро Дејан Савић, режирала Ивана Драгутиновић, сценограф је био Александар Златовић, а костимограф Љиљана Орлић. Ова поставка је, ево, већ дванаест година на репертоару, одиграна је педесет пута, пред скоро 20000 гледалаца на матичној сцени и 3000 на летошњем гостовању на отвореној сцени Тврђаве у Нишу. Представа су водили и диригенти Зорица Митев Војновић, Ђорђе Павловић и Ана Зорана Брајовић.



За сто година непрекидног трајања једног дела, баз сумње су најзаслужнији певачи, али чланак у новинама не дозвољава ни да их све набројимо. Ево, стога, само неких од наших великих оперских

имена: Грофа Луну су тумачили Рудолф Ертл, Станоје Јанковић, Јован Глигоријевић, Душан Поповић, Никола Митић, Велизар Максимовић, Владета Димитријевић, Зоран Александрић, Слободан

Станковић, Никола Мијаиловић, Миодраг Д. Јовановић, Жељко Лучић, Драгутин Матић... У улози Леоноре раније су бриљирале Драга Спасић, Јелена Ловшинска, Марија Жалудова, Корнелија Нинковић, Олга Ољдекоп, Зденка Зикова, Валерија Хејбалова, Бахрија Нури Хаџић, Злата Сесардић, Милка Стојановић, Славка Поповић, Радмила Бакочевић, Радмила Смиљанић, Вјера Микић Мирановић, Вишња Павловић Дракулић, а сада Јасмина Трумбеташ Петровић, Светлана Несторов, Сања Керкез... Улогу Ацучене су тумачиле Теодора Арсеновић, Евгенија Пинтеровић, Меланија Бугариновић, Милица Миладиновић, Љубица Врсајков, Ђурђевка Чакаревић, Бреда Калеф, Олга Милошевић,

Јелена Влаховић, Дубравка Зубовић, Илона Кантор, Драгана дел Монако, Наташа Јовић Тривић... Тенорску партитуру Манрика су с успехом певали Војислав Турински, Лав Зиновјев, Марио Шименц, Атилио Планиншек, Јосип Ријавец, Александар Маринковић, Звонимир Кретић, Стојан Ганчев, Сергеј Дубровин, Душан Плазинић, Никола Китановски, Хон Ли, Јанко Синадиновић... Басовску ролу Феранда су, између осталих, тумачили и Александар Туцаковић, Жарко Цвејић, Мирослав Чангаловић, Бранислав Пивнички, Ђорђе Ђурђевић, Живан Сарамандић, Александар Ђокић, Иван Томашев, Ненад Јаковљевић, Свето Кастратовић, Драгољуб Бајић...

■ Јелица Стевановић ■



СЕЋАЊЕ НА УМЕТНИКА МИЛОРАДА МИШКОВИЋА (ВАЉЕВО, 26. МАРТ 1928 – НИЦА, 21. ЈУН 2013)

## Посебна личност

Милорад Мишковић је рођен у Ваљеву 1928. После неколико година, са породицом долази у Београд где завршава основну школу и гимназију. У студио Нине Кирсанове долази са четрнаест година, а у шеснаестој му је понуђен ангажман у Народном позоришту. Немиран дух, огромна потреба за знањем и независношћу воде га у Париз, чија је атмосфера била одлична подлога за његов даљи уметнички развој. Рат, тек завршен, уметници пуни нове енергије решени да помере границе и отворе ново поглавље у области игре. И сам Милорад Мишковић је говорио о саветима које је добијао од две изузетне уметнице, Невенке Урбанове, која је своје усхићење Паризом пренела и на њега, као и свог првог педагога Нине Кирсанове, која му је често говорила да мора да оде у Париз и настави школовање код Олге Преображенске. Две чувене руске балерине су у себи носиле дух царског доба и дале изузетан допринос у формирању Мишковића као уметника.

По доласку у Париз, придружује се трупи „Ballets des Champs Elysees“ коју су водили балетски играчи и кореографи Жанин Шара и Ролан Пети. Чланове трупе је чинила читава генерација младих играча и кореографа, наследника неокласичног Лифаровог стила (Serge Lifar) спремних да отворе врата модерним идејама. Веома млад, Мишковић открива репертоар Фокина и Мјасина у трупи „Original Ballet Russe du Colonel de Bazil“ где наступа као солиста. Најзад, постаје права звезда – први играч у трупи „Grand Ballet du marquis de Cuevas“ у Монте Карлу. Бриљирао у балетима „Жизела“ и „Ромео и Јулија“. Наставља и сарадњу са Петријем који му препушта већину својих улога. Он је

у Милораду препознао играча изузетне физичке лепоте, чистих и складних линија, који плени својом појавом на сцени. Мишковић

*„Милорад је био поезија сама..., ‘Принц’ чим би изашао на сцену, обдарен снажним драмским смислом... посебна личност“. Овако га описује Жанин Шара (Janine Charrat), француска балерина и кореографкиња.*



осваја Париз, а успех крунише у Њујорку захваљујући остварењу у балету „Combat“. Тада је награђен као најбољи млади играч године.

Следи период турнеја по Француској, а 1951. године, Антон Долин га представља публици у Лондону у представи „Жизела“. Велики успех у Лондону мења ток његове каријере и чувена Алисија Маркова, prima ballerina assoluta, тада на врхунцу славе, позива га да буде њен партнер на турнеји по Енглеској, Француској и САД. Њихови сјајни наступи уз пратњу симфонијског оркестра, освајали су публику од Алберт хола у Лондону (Royal Albert Hall), преко Палате „Шажо“ (Palais de Chaillot) у Паризу, па све до Холивуда. Поменимо и примабалерине, светске звезде са којима је Мишковић наступао: Жанин Шара, Ивет Шовире, Маргот Фонтејн, Розела Хајтауер, Карла Фрачи, Мона Инглези и многе друге.

Спреман за нове изазове, Мишковић одлучује да оснује своју компанију. На фестивалу Лион–Шарбоније 1956, први пут је представио трупу. Део програма чинио је и балет „Прометеј“, у кореографији Мориса Бежара, који је остварио огроман успех. Нижу се турнеје „Прометеја“ по Латинској Америци, северној Африци, Блиском истоку. Освојен је читав свет, али Мишковић жели да успостави везу са својом земљом. Наступима у „Жизели“ и представи „Ромео и Јулија“, 1966. се враћа у своју постојбину као звезда. Димитрије Парлић поставља за њега балет „Хуан од Царисе“, 1968.

Почетком седамдесетих година прошлог века борави у САД као уметнички директор, прво у Даласу, потом у Алабами где је основао и кореографски одсек на Високој школи сценских уметности. У Европу се враћа 1974. године. Сарађивао је и са чувеним Мори-



Међународног савета за игру при UNESCO-у.

Импресивна уметничка биографија Милорада Мишковића обухвата толико достигнућа и немогуће је поменути и обухватити баш све. Она рефлектује богатство његовог духа, храброст и веру уметника. Његова урођена отменост, елеганција, по-себна физичка лепота у комбинацији са преданим радом и огромном енергијом, обележила је значајан период у балетској уметности, што потврђује и чињеница да не постоји значајнији лексикон игре или енциклопедија која не помиње његово име. Оставио је дубок траг у сфери уметности, а можда

сам Мишковић најбоље дефинише игру у разговору са театрологом Јованом Тириловим: „Игра, кад је на највишем нивоу, исто је што и библијски псалм, пословица и Песма над песмама. То је тренутак кад се мисао заустави, кад није ни само интелект, ни знање, ни вера, већ нешто што превазилази све то и долази у непосредан контакт са светом и његовом суштином“.

Као завршетак, али не крај, већ нови почетак, неки нови хоризонт у којем се поново рађа Уметник, наводимо речи француског филозофа Пјера Ралиса кога је и сам Мишковић сматрао својим спириталним оцем. О Мишковићу као Прометеју, Ралис каже „није то више био учено склопљен низ корака. Био је ‘нешто друго’! Требало га је видети у Прометеју, за њега створеном балету Мориса Бежара. На античкој сцени Форвијера, под сребрним погледом Месеца, како представља светлост украдену небу, диже горућу бакљу Божанске ватре – у нашем Свету замраченом, доноси Поруку онога приспелог споља“.

Следе ново раздобље у импозантној биографији Милорада Мишковића. На позив генералног директора UNESCO-а постаје уметнички директор те светске организације. Бележи успехе у организацији бројних концерата, изложби, симпозијума из области балетске уметности. Најзад, постаје доживотни почасни председник

■ Бранкица Кнежевић ■

### IN MEMORIAM

## Лазар Стреоски (1964–2013)

Отишао је и наш Лаза, чији сам колега био 20 година и кога сам прихватио пре свега као пријатеља, правога и искренога. Ценио је искреност и поштење, а презирао лаж и лицемерство. У комуникацији са људима није имао „длаке на језику“, али они који су га стварно познавали знали су да је то из најбоље намере. Велики визионар и ентузијаста у свом послу. Оснивач првог Студија за дизајн светла у Србији, а самим тим и први дизајнер све-



тла. Поставио је смернице својим колегама који ће се бавити

тим послом. Као вечити борац за права радника, био је председник АСНС ГС Јавних служби, а у Народном позоришту је био оснивач огранка овог синдиката. Својим одласком је оставио велику и болну празнину у срцима људи који су га добро познавали и чији је пријатељ био. Позориште је изгубило човека од велике вредности. Ја знам да се Лаза, када је заспао овде, истог часа пробудио тамо негде где му је сада сигурно боље.

### IN MEMORIAM

## Бошко Војковић (1952–2013)



Благо и насмејано лице, љубазне и благонаклоне речи које је упућивао саговорницима, концентрисан и пажљив поглед... То је био наш Бошко. За собом је оставио значајне новинарско-истраживачке радове. Али оставио је и велико благо које је му је даровано и које је брижно неговао и чувао – супругу, две кћери, унуку, три сестре и брата са породицама... и много драгих пријатеља и колега којима ће заувек недостајати.

J. С.

ЛИЧНОСТИ БЕОГРАДСКОГ БАЛЕТА (36) / ПИШЕ МИЛИЦА ЗАЈЦЕВ

ФЕЉТОН

# Душка Драгичевић – игра осећајног срца

**Д**ушка Драгичевић (1964), првакиња београдског Балета, одрасла у уметничкој, балетској, породици, остварила је веома успешну играчку каријеру. Завршила је школовање у чувеној Балетској школи при Бољшом театру у Москви, код познатог педагога Наталије Золотове. Члан Балета Народног позоришта у Београду постала је 1982. Убрзо је младој, 19-годишњој Душки Драгичевић, поклатило поверење велики балетски маг, Димитрије Парлић, и она је 1985. са успехом одиграла Биљану у његовој поставци „Охридске легенде“.

Од тада се нижу велика сола и главне улоге у готово свим балет-



ским премијерама на сцени Народног позоришта: „Пер Гинт“, „Тријумф Афродите“, „Лабудово језеро“, „Петар Пан“, „Жизела“, „Кармен“, „Самсон и Далила“,

„Дон Кихот“, „Васкрсење“, „Шехерезада“, „Бахчи-сарајска фонтана“, „Дама с камелијама“, „Вукови“, „Јесењи плу-сак“, „Слике“, „Доктор Цекил и мистер Хад“, „Песник Чајковски“, „Краљица Марго“... И з овог им-позантног репертоара тешко је издвојити улоге које је Душка са највише срца одиграла. Сама је била веома везана за креацију Маргарите Готије, којом је остварила своју пуну уметничку зрелост, а њеном динамичном темпераменту је највише одговарала Китри у „Дон Кихоту“. Тежећи увек да

на играчкој сцени оствари истините емоције, она је нашој балетској уметности поклонила богати играчки опус, који јој је 1991. године донео звање првакиње балета Народног позоришта. Њена физичка лепота уклапала се у уметничку игру спонтано и раскошно.

Та спрега лепоте и осећајности и искрено доживљене драматичности, дошла је до пуног изражаја у њеном креирању играчких личности надахнутих познатим књижевним делима. Њена Маргарита Готије ће лепотом, префињеном складношћу и дубоко доживљеном трагиком љубави, остати забележена у историји наше балетске уметности. Надежда фон Мек у представи „Песник Чајковски“ је плод њеног веома помног проучавања живота и карактера ове пожртвоване жене-мецене великог композитора, којој је игром удахнула племенитост, отменост и страст вредне незаборава. Као Краљица Маргарета де Валоа, звана Марго, којом је обележила 20-годишњицу уметничког рада, Душка Драги-

чевић је из свог уметничког бића знала да „извуче“ и оно што поставка није довољно нудила и да убеди да је њена злосрећна јунакиња заиста била најлепша, најпожељнија и најинтелигентнија жена свога времена и да све ове особине личности Краљице Марго својом колико драматичном, толико и префињеном женствености, остави као трајни играчки допринос нашој уметничкој игри.

Када је Душка Драгичевић одлучила да више активно не игра на сцени, почела је каријеру репетитора, коју успешно остварује преносећи млађима оно што је уметничка душа у балетским делима. Тако се њена не тако давно изречена жеља – да новим балетским уметницама намерава да улије снагу која ће им омогућити да, када се дигне завеса, знају да „пређу ту нашу чувену рампу“ – на најбољи начин остварује.

Удружење балетских уметника Србије је Душки Драгичевић ове године доделило заслужену Награду за животно дело.

(наставиће се)

ЖИВАН САРАМАНДИЋ (5) / ПИШЕ ДРАГАН СТЕВОВИЋ

ФЕЉТОН

## Basso Yugoslavo

**Г**одина 1968, поред успешне аудиционе представе „Лучија од Ламермура“, за Живана је била значајна и због такмичења у Бусету. Градић Бусето, родно место Тузелера Вердија, сваке године одржава велико такмичење певача под називом „Voci Verdiani“ – „Вердијеви гласови“. Жири овог престижног такмичења чине директори најзначајнијих оперских кућа у Европи. Такмичење се састоји од елиминационог дела, полуфинала и финала.

У току такмичења, певачица из Бугарске која је наступала пре Живана, рекла му је да чланови жирија незаинтересовано слушају извођаче, да чак и разговарају међусобно и тек повремено обрате пажњу на такмичаре. Како би привукао пажњу, Живан је одлучио да неколико фраза у великој арији краља Филипа из „Дон Карлоса“ споји у један дах, што је за певача врло ризикантно, али за публику веома атрактивно и узбудљиво. Приметио је да се после прве такве фразе жири ућутао и да су га пажљиво пратили до краја.

Поред Живана, на такмичењу је учествовало још троје певача

из Србије: Олга Хаџи Нешић (касније Ђокић), Никола Митић и Александар Ђокић. Олга Ђокић и Никола Митић су тада награђени првом и четвртном наградом. Када је публика на крају чула да Живан није међу награђеним певачима, љутито и бурно, како то Италијани раде, громогласно је скандирала „Basso Yugoslavo!“ показујући тиме незадовољство због резултата и огромну наклоност према младом певачу из Србије.

После такмичења, на пријему код градоначелника Бусета, директор Бечке државне опере Шнајдер је саопштио да подноси оставку на место потпредседника жирија, у знак протеста због „скандала који се десио са младим југословенским басом“. Понудио је Живану отворен уговор са Бечком државном опером и изразио наду „да ће млади уметник бити разуман у својим захтевима“. Живан је одбио понуду, јер ни тада, ни касније, није сматрао да би каријеру требало да гради у иностранству. Одбио је и примамљиве понуде за дужи ангажман у операма из Напуља и Рима. У наредних неколико сезона, певао је значајне улоге првог басовског фаха и избио у ешалон првака.

Кад је чула Живана Сарамандића као Крауна у опери „Порги и Бес“ (у насловним улогама су били Радмила Смиланић и Мирослав Чангаловић), уметница Кетрин Барнес, супруга редитеља ове представе, Ирвина, егалтирано је изјавила: „Фасцинирана сам музичком обрадом! Свиђају ми се Порги и Бес, али сам одушевљена и Крауном. Мислим да је предњим велика каријера“. А бугарски бас Николај Ђауров, пошто је певао са Живаном у „Дон Карлосу“, изјавио је: „Његов Инквизитор ме је у једном тренутку тргао, па сам морао да ’запнем’ да би дует био максимално добар. За мене је његов Инквизитор био право откриће и инспирација“.

Пишући о Живановим уметничким донетима у Гуновом „Фаусту“, будимпештански лист „Филм, позориште, музика“, објавио је марта 1977: „Живан Сарамандић, југословенски бас, заиста



мефистофелске појаве и одговарајућег тамног великог гласа, остварио је уверљив лик Мефиста, владара подземља“.

Своју тада већ познату и признату колегињу, потоњу супругу Милку Стојановић, први пут је срео на проби „Аиде“ 1966. године. Живан се често присећао: „Спремајући се да дебитујем, на проби сам се жестоко наљутио што заједно са ансамблом и хором чекам примадону која касни више од пола сата. Питао сам их: ’Зашто је не истерате?’ Нисам могао ни да сањам шта ће се после догодити, ни да наслутим да ћу се брзо на-

вићи на то да је доживотно чекам. Најпре сам је заволео као велику певачицу, па као друга и пријатеља, а онда се све претворило у искрену и снажну везу, пре које ми није ни на памет падало да се за некога тако дубоко вежем. Та веза је јако чврста, али не и лака, јер смо различитих нарави. Ја сам у хороскопу Ован, а она Јарац, па се често срећемо на брвну. Пошто имамо различита политичка уверења, ја кажем да, у ствари, живим са класним непријатељем. Професионално, то има предности, али и мана. Мана је, рецимо, што сам изгубио задовољство да је слушам, од претеране бригае како ће улогу изнети и узети, због обраћања пажње на сваки детаљ, сваку интонацију... Нема ту предавања уживању! Она је, међутим, много благонаклоника према мени. Предност је, пак, у томе, што је брак, ипак, такво заједништво у којем два бића огрнута љубављу могу да остваре такву симбиозу, у којој ће каријере бити унапређиване искреном и значајном подршком и сопственом енергијом.“

(наставиће се)



## ВЕЛИКА СЦЕНА

НОВЕМБАР 2013.

петак 19.30 <b>ДАМА С КАМЕЛИЈАМА</b> мелодрама Александра Диме Сина 01	субота 19.30 <b>БАЛ ПОД МАСКАМА</b> опера Ђузепеа Вердија 02	недеља 19.30 <b>МИЗАНТРОП</b> комедија Ж. Б. П. Молијера 03	понедељак 20.00 <b>СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА</b> поводом 110 година од оснивања Кола српских сестара 04	уторак 19.30 <b>ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО</b> балет П. И. Чајковског 05	среда 19.30 <b>ДОДЕЛА НАГРАДА „БРАЋА КАРИЋ“</b>	четвртак 20.30 <b>КО ТО ТАМО ПЕВА / ОТКУПЉЕНО</b> балет на музику Војислава Вокија Костића 07	петак 19.30 <b>ДАМА С КАМЕЛИЈАМА</b> мелодрама Александра Диме Сина 08	субота 19.00 <b>КАРМЕН</b> опера Жоржа Бизеа 09
недеља 19.30 <b>ДЕВЕТСТО-ПЕТНАЕСТА – ТРАГЕДИЈА ЈЕДНОГ НАРОДА</b> драматизација романа Бранислава Нушића, гостовање 10	уторак 19.30 <b>БАЈАДЕРА</b> балет Лудвига Минкуса 12		среда 19.30 <b>ЊЕГОШ НЕБОМ ОСИЈАН</b> музичко-поетско сказаније 13	четвртак 19.30 <b>КРАЉИЦА МАРГО</b> балет на музику Горана Бреговића 14	петак 19.00 <b>МАДАМ БАТЕРФЛАЈ</b> опера Ђакома Пучинија 16	недеља 19.30 <b>ХЕНРИ ШЕСТИ</b> драма Вилијама Шекспира 17	понедељак 19.30 <b>ВЕЛИКА ДРАМА</b> драма Синише Ковачевића 18	уторак 19.30 <b>ДЕРВИШ И СМРТ</b> Б. М. Михиз / Е. Савин, по роману Меше Селимовића 19
четвртак 19.30 <b>СРПСКА ТРИЛОГИЈА / ПРЕТПРЕМИЈЕРА</b> М. и С. Никачевић / С. Милановић, по роману Стевана Јаковљевића 21	петак 12.00 <b>ДАН ПОЗОРИШТА</b>		петак 19.30 <b>СРПСКА ТРИЛОГИЈА / ПРЕМИЈЕРА</b> М. и С. Никачевић / С. Милановић, по роману Стевана Јаковљевића 22		субота 19.30 <b>УСПАВАНА ЛЕПОТИЦА</b> балет П. И. Чајковског 23	недеља 12.00 <b>ПАТАР ПАН</b> балет у кореографији Бруса Стајвела 24	недеља 19.30 <b>ПОКОЈНИК</b> комедија Бранислава Нушића 24	понедељак 19.30 <b>СРПСКА ТРИЛОГИЈА</b> М. и С. Никачевић / С. Милановић, по роману Стевана Јаковљевића 25
уторак 19.30 <b>БАЈАДЕРА</b> балет Лудвига Минкуса 26	среда 19.30 <b>ДОН ПАСКВАЛЕ</b> опера Гаэтана Доницетија 27	четвртак 19.30 <b>БАЛ ПОД МАСКАМА</b> опера Ђузепеа Вердија 28	петак 19.30 <b>МИЗАНТРОП</b> комедија Ж. Б. П. Молијера 29	субота 19.00 <b>АИДА</b> опера Ђузепеа Вердија 30	недеља 19.30 <b>СРПСКА ТРИЛОГИЈА</b> М. и С. Никачевић / С. Милановић, по роману Стевана Јаковљевића 01	понедељак 19.30 <b>ДАМА С КАМЕЛИЈАМА</b> мелодрама Александра Диме Сина 02	уторак 19.30 <b>ДАМА С КАМЕЛИЈАМА</b> мелодрама Александра Диме Сина 03	среда 19.30 <b>УСПАВАНА ЛЕПОТИЦА</b> балет П. И. Чајковског 04

## СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

субота 20.30 <b>УСПАВАНКА ЗА ВУКА НИЧИЈЕГ / ПРЕТПРЕМИЈЕРА</b> Ксенија Поповић / Бојана Мијовић 02		недеља 20.30 <b>УСПАВАНКА ЗА ВУКА НИЧИЈЕГ / ПРЕМИЈЕРА</b> Ксенија Поповић / Бојана Мијовић 03	понедељак 20.30 <b>ХАСАНАГИНИЦА</b> драма Љубомира Симовића 04	уторак 20.30 <b>УСПАВАНКА ЗА ВУКА НИЧИЈЕГ</b> Ксенија Поповић / Бојана Мијовић 05	среда 20.30 <b>СЕКСУАЛНЕ НЕУРОЗЕ НАШИХ РОДИТЕЉА</b> драма Лукаса Берфуса 06	четвртак 20.30 <b>ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ</b> комедија Оскара Вајлда 07	петак 20.30 <b>БИЗАРНО</b> црна комедија Жељка Хубача 08	
субота 20.30 <b>ЖЕНИДБА</b> комедија Николаја В. Гогоља 09	недеља 20.30 <b>ЗЛИ ДУСИ</b> Т.М. Ригонат, по роману Ф.М. Достојевског 10	уторак 12.00 <b>ПРОМОЦИЈА КЊИГЕ ПЕСАМА „ЧУБРИНА За“</b> Бориса Пинговића, издавач АРТЕ Београд 12	уторак 20.30 <b>ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР</b> комедија Жана Ануја 12	среда 20.30 <b>УСПАВАНКА ЗА ВУКА НИЧИЈЕГ</b> Ксенија Поповић / Бојана Мијовић 13	четвртак 20.30 <b>ИГРАЈУЋИ ЖРТВУ</b> комедија Владимира и Олега Пресњакова 14	петак 20.30 <b>БИЗАРНО</b> црна комедија Жељка Хубача 15	субота 20.30 <b>ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР</b> комедија Жана Ануја 16	недеља 20.30 <b>КОВАЧИ</b> комедија Милоша Николића 17
понедељак 20.30 <b>МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ</b> драма Ерика Е. Шмита 18	уторак 20.30 <b>НЕСПОРАЗУМ</b> драма Алберта Камија 19	среда 20.30 <b>ТЕСЛА ИЛИ ПРИЛАГОЂАВАЊЕ АНЂЕЛА</b> драма Стевана Пешића 20	петак 20.30 <b>СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА</b> драма Тенесија Вилијамса 22	субота 20.30 <b>ОГВОЖЂЕНА</b> драма Горане Баланчевић 23		недеља 12.00 <b>КРСТАРЕЊЕ СА МАРИНОМ НА БРОДУ „3 У 1“</b> концертна представа за децу и родитеље 24	недеља 20.30 <b>ИГРАЈУЋИ ЖРТВУ</b> комедија Владимира и Олега Пресњакова 24	понедељак 20.30 <b>ХЕДА ГАБЛЕР</b> драма Хенрика Ибзена 25
уторак 20.30 <b>ХЕДА ГАБЛЕР</b> драма Хенрика Ибзена 26	среда 20.30 <b>ЛАЖА И ПАРАЛАЖА</b> комедија Јована Стерије Поповића 27	четвртак 20.30 <b>ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ</b> комедија Оскара Вајлда 28	петак 20.30 <b>КОВАЧИ</b> комедија Милоша Николића 29	субота 20.30 <b>МАЛИ ГЕЗА</b> гостује Народно позориште Пирот драма Јаноша Хаја 30	недеља 20.30 <b>МУЗИКА У ЗДРАВЉЕ</b> хуманитарни концерт у извођењу солиста Опере, поводом Светског дана борбе против AIDS-а 01	понедељак 20.30 <b>МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ</b> драма Ерика Е. Шмита 02	уторак 20.30 <b>ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ</b> комедија Оскара Вајлда 03	среда 20.30 <b>ЗАГОНЕТНЕ БАРИЈАЦИЈЕ</b> драма Ерика Е. Шмита 04

## ДОГАЂАЈИ У НОВЕМБРУ

- 03.11. УСПАВАНКА ЗА ВУКА НИЧИЈЕГ / ПРЕМИЈЕРА,  
Ксенија Поповић / Бојана Мијовић, копродукција са Град-театром Будва, Сцена „Раша Плаовић“
- 04.11. СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА поводом 110 година од оснивања Кола српских сестара, у 20 часова, Велика сцена
- 06.11. ДОДЕЛА НАГРАДА ФОНДАЦИЈЕ БРАЋА КАРИЋ, Велика сцена
- 10.11. ДЕВЕТСТОПЕТНАЕСТА – ТРАГЕДИЈА ЈЕДНОГ НАРОДА, по роману Бранислава Нушића, драматизацију урадио Спасоје Ж. Миловановић, копродукција Крушевачког позоришта, Народног позоришта Ниш и Центра за културу „Вук Караџић“ из Лознице, Велика сцена
- 12.11. ПРОМОЦИЈА КЊИГЕ ПЕСАМА „ЧУБРИНА За“, аутора Бориса Пинговића, издавач АРТЕ Београд,
- 12.11. БАЈАДЕРА, балет Лудвига Минкуса, гостује Ђузепе Пиконе, првак балета АВТ New York, Велика сцена
- 13.11. ЊЕГОШ НЕБОМ ОСИЈАН, музичко-поетско сказаније у организацији Издавачко-информативне установе „Светигора“, Велика сцена
- 22.11. ДАН ПОЗОРИШТА, у 12 часова, Велика сцена
- 22.11. СРПСКА ТРИЛОГИЈА / ПРЕМИЈЕРА, М. и С. Никачевић / С. Милановић, по роману Стевана Јаковљевића, Велика сцена
- 23.11. ОТВОРЕНА ВРАТА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА, у 12 часова
- 24.11. КРСТАРЕЊЕ СА МАРИНОМ НА „БРОДУ 3 У 1“, концертна представа за децу и родитеље аутора Марине Милић Апостоловић, у 12 часова, Сцена „Раша Плаовић“
- 30.11. МАЛИ ГЕЗА, драма Јаноша Хаја, гостује Народно позориште Пирот, Сцена „Раша Плаовић“
- 01.12. МУЗИКА У ЗДРАВЉЕ – хуманитарни концерт у извођењу солиста Опере, поводом Светског дана борбе против AIDS-а, у организацији асоцијације „Жена+“, Сцена „Раша Плаовић“

## ГОСТОВАЊА У НОВЕМБРУ

- 05.11. БИЗАРНО | Шабац
- 08.11. ТЕСЛА ИЛИ ПРИЛАГОЂАВАЊЕ АНЂЕЛА |  
Центар за културу Чукарица
- 14.11. КОВАЧИ | „Балкан театар фест“, Димитровград
- 19.11. БИЗАРНО | Студентски град



Радно време благајне:  
сваког дана од 11 до 15 и од 17 сати до почетка представе.  
Недељом од 17 сати до почетка представе.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ЗАДРЖАВА ПРАВО ИЗМЕНЕ РЕПЕРТОАРА

Телефон благајне: 2620-946  
Телефон за групне посете: 2626-566

[www.narodnopozeriste.rs](http://www.narodnopozeriste.rs) ONLINE ПРОДАЈА УЛАЗНИЦА

## Издавачка делатност Народног позоришта у Београду

За издавачка Дејан Савић, в. д. управника | Главни уредник Позоришних новина Жељко Хубач | Заменик главног уредника Јелица Стевановић | Редакција: Микојан Безбрадица, Бранкица Кнежевић, Вања Косанић | Сарадници: Милица Зајцев, Драган Стевовић, Гордана Смуђа, Марија Кнежевић, Ивана Стојковић | Техничка редакција: арт директор и графички дизајнер Јован Тарбук, графички дизајнер Јелена Ратковић | Коришћене фотографије архива Народног позоришта, МПУС и личних архива | Припрема и дизајн Народно позориште у Београду | Народно позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд | Маркетинг 2622-180